

אורי מלמיליאן, כוכב כדורגל של בית"ר ירושלים, מספר על ילדותו בשכונת ממילא, התלבטויותיו עם רגשותיו הדתיים, יחסיו עם האוהדים וחבריו לקבוצה, יחסיו עם כתבי-הספורט וטוען כי

„אצלנו במישפחה לא עושים עניין מזה שאני שחקן כדורגל. לא מתעניינים בכדורגל במיוחד”

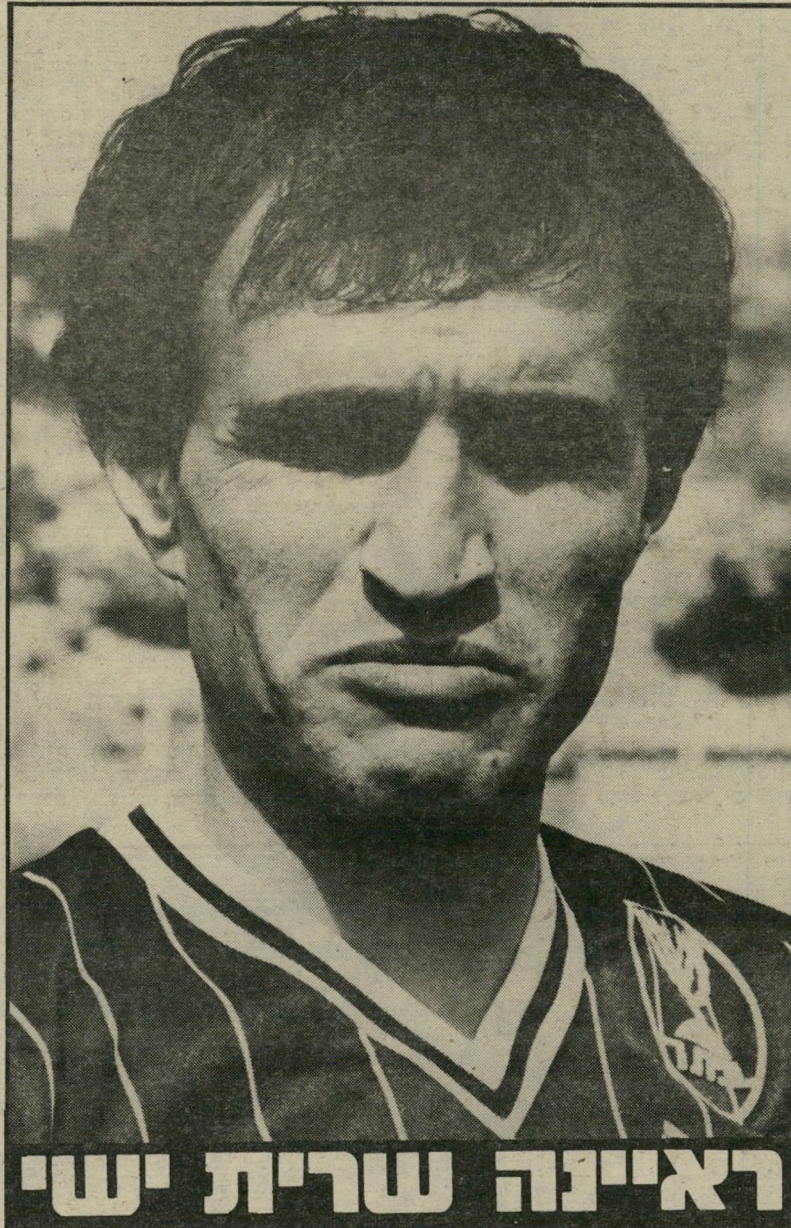
„לא מפריע לי שאין לי השכלה. לא הלכתי להיח דוקטור. הלכתי להיח שחקן-כדורגל, ובזה הצלחתי”

„יש איזה מאה אוהדים שמקללים את השם של בית"ר. הם לא מבינים בכדורגל, ואין טעם להסביר להם”

„אני בן-אדם רגיל. מה עושה פרופסור מחוץ לשעות-העבודה? רואה חדשות בטלוויזיה, נהנה מהחיים. כך גם אני”

„שחקנים ערביים זוכים בפופולריות, כי בספורט אין דת, גזע, אין לאום — יש רק שחקן על המיגדש”

„למה שאני לא אגור בבית? יותר טוב לגור לבד? לא אעזב את ההורים עד שאתחתן”

ראיינה שרית ישי

„כדורגל זה

מישחק גברי!!”

את העובדה הזאת. כמו את העובדה שממש ברגעים אלה כותב עליו עיתונאי-ספורט ספר, הוא אומר כבדרך-אגב, אחרי תום הראיון, אחרי שהכנסתי את העט לתיק, וכאשר אנחנו עוזבים את בית-הקפה בדרך למכונית.

„איזה ספר כותבים עליך? אני מנסה להציל מפיו משהו. שום-דבר” הוא אומר, באמת שום דבר, משהו כמו אלבום עם תמונות שלי מהבר-מיצווה.

„למה לא פורסם שכותבים עליך ספר?”

מלמיליאן אם זה בית-הקפה של בית"ר. הוא מיהר להסביר לי שאותו לא רואים במקומות של הברנגיה. הוא בן-אדם סולידרי, אוהב לבלות בחיק מישפחתו במקומות שקטים. „אותי” הוא אומר. „לא תראי בפתחות או בסגירות. אותי לא תראי במקומות שכולם מבלים בהם ועלי לא תקראי בטורי-הרכילות. אני בן-אדם שקט מטבעי”.

הוא בא לפגישתנו הישר מפגישה שהיתה לו עם סגן-ראש-הממשלה דוד לוי, אך גם

עם תפודים וגזר. גם הן הביטו במלמיליאן והתלחשו.

„מזהים אותך”, אמרתי לו, הוא הסמיק כמו חתן ביום כלולותיו ואמר משהו כמו: „אני רגיל לזה”. אחר-כך הוסיף כמעט בלחש טוב, בירושלים זו לא חוכמה.”

גם המלצרית המבוגרת, שהגישה לנו את הקפה, זיהתה אותו. „מלמיליאן”, שאלה. „מה אתה רוצה — עוגת-תפוחים או עוגת-גבינה?”

אחרי שבחר בעוגת-גבינה, שאלתי את

אפילו הדייט כמוני יודעת שאורי מלמיליאן הוא כוכב כדורגל בקנה-מידה כלל ארצי ולא רק אוהדיה השרופים של בית"ר ירושלים, אלא כל אוהד כדורגל, באשר הוא. מעריץ את כישוריו של מלמיליאן.

פגשנו אותו בקפה „סביון”, בית-הקפה סולידית בפינת הרחובות בן-מימון ועזה, שבשכונת רחביה הירושלמית. בבית-הקפה ישבו אותה שעה שתי נשים ממוצא ייקי, שאכלו בנימוס אירופי מובהק שניצל וינאי